

Story

Vägistamised Kongo DVs on rünnakud inimväärikusele

Kongo Demokraatliku Vabariigi ning mässajate vahelise konflikti üks väljendus oli naiste ning tihtilugu ka laste süstemaatiline vägistamine. Kuigi kõige probleemsemas piirkonnas, idaosas Kivus, sõlmiti jaanuaris rahuleping, on seksuaalne vägivald jätkuvalt suur probleem. Eelmisel teisipäeval saabus Kongo DVst 7päevaselt visiidilt kolm parlamendisaadikut. Palusime delegatsiooni juhti Jürgen Schröderit (PPE-DE, DE) nähtud olukorda kirjeldada.

2007. aastal teatati Kongos rohkem kui 30 000st vägistamisjuhtumist, mis on tõenäoliselt murdosa tegelikust arvust. Miks on vägistamine nii laiaulatuslikuks muutunud?

Sõja ajal kasutati vägistamist sõjarelvana, aga alates jaanuarikuisest rahulepingust (Kivu piirkonnas - toim.), on olukord muutunud. Vägistamine ei ole enam sõjarelv, see on tavaline turitegu, mida sooritavad mässajad, Kongo armee liikmed ja isegi tsiviilisikud.

Üks tegureid on naiste alamroll ühiskonnas. Riiki ei juhita hästi ning Põhja- ja Lõuna-Kivus on halb valitsemine, valitsemine puudub või on lihtsalt kaos. Sealse ühiskonna mehed on kaotanud oma väärikuse ning nüüd kasutavad nad oma "meherelva" hävitamiseks endast nõrgemate - naiste ja laste - väärikust. See on kaootilise ja laastatud olukorra väljendus.

Missuguseid tagajärgi toob vägistamine ohvritele ja nende perekondadele?

Tagajärjed on hävituslikud. Ühelt poolt pööravad abikaasad, perekonnad ja külad vägistamisohvritest, kes on vahel lausa 3aastased lapsed, ära, sest nende moraalinormide ja eetika järgi kannatab perekondade reputatsioon. Teisest küljest kannatavad ohvrid füüsilise valu käes. Piinajad teavad, et nad ei mõjuta vaid naiste väärikust, vaid hävitavad ka kogukonna struktuuri.

Oma resolutsioonis palus Euroopa Parlament eraldada ohvrite abistamiseks raha. Mida saaks EP ja EL veel teha?

Ma olen veendunud, et vägistamist peaks vaatama inimõigustevastase kuriteona. Tegu on kohtutöö puudumisega, kaose ja karistamatusega. Inimesed, kes teevad neid tegusid, lähevad väga harva kohtu ette. Me peaksime leidma vahendid kohtusüsteemi asutamiseks selles riigis.

Teine asi on naiste aitamine - mitte ainult inimõigusterikkumise näol, vaid aidates neid ühiskonnaelu juhtivkohtadele. Naised on ühiskonna uuendamisel kõige edukamad. Olen külastanud Indoneesiat ja Afganistani ja kui sa vaatad sealse naisparlamendi silmadesse, siis sa tunned, et ta mõistab sind ja temaga saab rääkida. Kui sa vaatad meesparlamentääri silmadesse, siis ei näe sa midagi. Mul on kahju, et olen nii aus.

Nende ühiskondade meestele on juba lapsepõlvest saadik õpetatud, mida teha, et olla poiss, et poisid on tüdrukutest üle. Nad on oma hariduse ohvrid, samas kui naistele on alati räägitud, et nad on ühiskonna alamkihid. Seetõttu pole neil midagi kaotada. See on meie üks peamisi järeldusi ja me peaksime looma abiprojekte naiste positsioonide tugevdamiseks.

Toetame ka selle piirkonna rahupüüdlusi. Samuti aitame kaasa parandades suhteid Rwanda ja Hiinaga, kes on ühed võtmetegelased.